Lucy Harris

Nepřátelé s výhodami

BARONET

Nepřátelé s výhodami

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

BARONET

Lucy Harris
Nepřátelé s výhodami – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nepřátelé s výhodami

Nepřátelé s výhodami

Lucy Harris

BARONET

Copyright © Lucy Harris, 2026
Illustrations © Linda Bulíčková | Noeran, 2026.

ISBN tištěné verze 978-80-269-3017-4
ISBN e-knihy 978-80-269-3015-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-269-3022-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-3023-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Karin
Bez tebe by byl můj
svět o dost chudší.

PLAYLIST

1. Lights Down Low – Maejor, Waka Flocka Flame – str. 27–28.
2. Shake It Out – Florence + The Machine – str. 34.
3. Me Too – Megan Trainor – str. 36.
4. Put You Down – Kaleen – str. 37.
5. The Way I Are – Timbaland, Keri Hilson, D.O.E. – str. 49–50.
6. Express – Burlesque Original – Christina Aguilera – str. 51.
7. One Life – Dermot Kennedy – str. 102–103.
8. Replay – Zendaya – str. 111 s 126–127.
9. All I Want for Christmas Is You – Mariah Carey – str. 128.
10. Shallow – Lady Gaga, Bradley Cooper – str. 132.
11. Show Me How You Burlesque – Christina Aguilera – str. 163.
12. American Town – Ed Sheeran – str. 197–198.
13. Body Count – Jason Derulo – str. 212.
14. Ride It – Jay Sean – str. 220.
15. Revenge Is Gonna Be Mine – Colin O'Donaghue – str. 242.
16. A Happy Beginning – Jennifer Morrison, Colin O'Donaghue – str. 242.
17. Tough Lover – Burlesque Original – Christina Aguilera – str. 243.
18. Slow Low – Jason Derulo – str. 246.
19. Let Me Love You – Mario – str. 270.
20. Thinking out Loud – Ed Sheeran – str. 296.
21. Unwritten – Natasha Bedingfield – str. 298.
22. You Haven't Seen the Last of Me – Cher – str. 320.

23. Buttons – The Pussysat Dolls – str. 322.
24. Perfect Duet – Ed Sheeran, Beyoncé – str. 339.
25. Forever and Ever and Always – Ryan Mack – str. 341.
26. Naughty List – Liam Payne, Dixie – str. 357–359

PROLOG

„Ok, právě si připadám jak na konci *Iron Mana 3*," konstatovala dívka s dlouhými bílými vlasy a položila se na pohovku s hlavou opřenou o opěrku.

„Tak zaprvé – byla jsi to ty, Eliz, kdo si lehl," odpověděla druhá, hnědovlasá dívka, když se posadila do protějšího křesla. Přehodila si blond konce jinak tmavých vlasů přes ramena, aby si je nepřisedla, a opřela se. Když ukázala na Eliz, na prsteníčku levé ruky se zablyštěly dva nádherné prsteny. „Za druhé – obě víme, že kdyby to tak bylo, musela bys být *Tony Stark* – a toho jsem si doživotně zabrala tak před deseti lety. Možná dřív. Takže smůla. A za třetí – protože *Tony* bych byla já, dělá to ze mě hlavní postavu, a to je úplně jiný příběh. Dohodly jsme se, že tentokrát to bude celé o tobě."

„Máš pravdu, Lucy, úplně to nesedí," stočila na ni pohled Eliz. „Navíc ve filmu v daný moment nebyl nikdo třetí. Killian tak trochu kazí celou moji představu."

„Tak promiň," ozval se vysoký mladík s černými vlasy a safírovýma očima, sedl si na druhou opěrku gauče a natáhl ruku, aby mohl Eliz masírovat chodidla. „Myslel jsem, že chceš, abychom to podali ze

všech stran. Ale jestli s tím máš nakonec problém, Daenerys, můžu se sebrat a jít domů," škádlil ji s úsměvem.

„Sklapni, Hooku! Zatím se tě nikdo na nic neptal. A dej pokoj s tou Daenerys!"

„Když necháš toho Hooka, rád ti vyhovím. Ale oba víme, že ho miluješ. Tak jako miluješ mě!" nedal se odbít.

„Moc si nefandi, ještě pořád tě můžu pustit k vodě," varovala ho a nadzvedla se na loktech.

„Teď jsi ranila mé city! Já myslel, že jsem tvoje hvězda," chytil se dramaticky za srdce a předstíral, že padá z gauče.

„Když si z obličeje setřeš ten samolibej úšklebek, možná ti to i uvěřím!" uchechtla se.

Lucy celou jejich výměnu sledovala se zaujatým pohledem. Naškrábala si pár poznámek do notesu a rozhodla se je rozseknout dřív, než se to zvrhne a ona přijde o příběh.

„Lidi! Přestaňte. Ráda bych začala, a když se budete dál špičkovat, nikam se nedostaneme."

Eliz i Killian se na Lucy otočili, na tvářích pobavené výrazy. Bylo na nich vidět, že se milují a tohle je jejich způsob projevení náklonnosti. O to víc o nich ale Lucy chtěla psát. Byli jejími přáteli už nějaký ten pátek, milovala romantické příběhy, a ten jejich rozhodně stál za to, aby o něm četla široká veřejnost. *S jejich souhlasem samozřejmě.*

„Máš pravdu, Lucy. Kde chceš, abych začala?" zeptala se Eliz a znovu se na gauči uvelebila.

„Nejlepší bude na úplném začátku," vybídla ji Lucy.

„Tak jo. Poprvé jsem Killiana potkala v lednu 2023. Odešla jsem z univerzity, nastoupila jako office manažerka v nakladatelství, kde pracoval…"

1. KAPITOLA

LEDEN A ÚNOR 2023

Angel Elizabeth

… A BYLA TO NENÁVIST na první pohled. Znáte ten pocit, když potkáte někoho nového, a od okamžiku, co se vaše oči setkají s těmi jeho, víte, že raději strávíte zbytek života vyhýbáním se mu, než abyste s ním navázali slušnou konverzaci? Tak přesně takové bylo naše seznámení.

Stála jsem na recepci, která byla součástí velkého otevřeného prostoru s dvěma chodbami do útrob nakladatelství, malým posezením za recepcí a dveřmi do některých editorských kanceláří po stranách. Procházela jsem zrovna školením s HR manažerem a služebně starší office manažerkou Tiffany. Jakmile manažer sjel pohledem můj šedý sukňový kostýmek se sytě modrou halenkou, černé kozačky na podpatku a tělové silonky, věděla jsem, že jsem vybrala správně. Jeho spokojený výraz mi potvrdil, že vypadám reprezentativně a profesionálně. Přehodila jsem si silný francouzský cop na záda, pozorně si dělala poznámky a snažila se působit, že vím, co dělám, i když jsem o tom neměla ani páru. Vzala jsem první práci, u které jsem si při čtení

popisu nechtěla prostřelit hlavu, a říkala si, že by mě mohla ve výsledku bavit. Zkušenost? Nulová. Entuziasmus? Na maximu. Manažer zakončil svůj proslov *„Jsme rádi, že Vás můžeme uvítat v našem týmu“*, vyrazil si do kuchyňky pro sklenici vody a já si vnitřně gratulovala, že můj první den zatím šel bez problémů. Pak se ale objevil ON a všechno zkazil.

„Co se stalo, Daenerys? Sexy šaty ti spálili draci, že sis dneska oblíkla tak strohý hadry?“ zašeptal mi kolega, co zrovna procházel za mými zády.

„Promiň? Mluvil jsi na mě?!“ ujelo mi ostřeji, než jsem zamýšlela.

Nedokázala jsem se ovládnout, otočila se na podpatku za jeho vzdalující se postavou a vystoupila zpoza pultu. Byla jsem ve své nové práci sotva hodinu, tenhle týpek mě ani neznal a už používal přezdívku, kterou jsem nenáviděla, jako by se nechumelilo. Když Daenerys Targaryen vstoupila v dubnu 2011 na obrazovky lidí celého světa, zničila mi základní školu! Nemluvě o každé další škole, kam jsem nastoupila. Za všechny urážky, vtipy a přihlouplé přezdívky jsem vděčila svým vlasům. Od mých pěti let byly totiž polárně blond. Všichni si mysleli, že si je barvím, ale jediný případ, kdy se barva na vlasy dotkla mé hlavy, skončil katastrofou. Fotky s mojí plešatou hlavou a pár chomáčky hnědých „chlupů“ jsou bezpečně uložené v rodinném trezoru, odkud se, doufám, nikdy nedostanou.

„Ty bych moc rád viděl. Myslíš, že když zavolám tvojí mámě, vytáhne je pro mě?“ zavlnil na ni Killian laškovně obočím.

„Prosím, jen to ne! Nechci tě vidět nikde poblíž mojí matky! Od rozvodu se trochu utrhla ze řetězu. Místo volání by zapla FaceTime a balila tě jako posledně!“ zhrozila se Eliz.

„Dobrý postřeh. Za to mi ty fotky nestojí.“

Mladík se zastavil, otočil se čelem ke mně s poloviční úšklebkem na tváři a sjel mě pohledem od hlavy po paty.

„To teda mluvil, *zlato*. Od matky draků bych čekal něco originálnějšího než kostýmek, co by nosila moje babička.“

„V tom případě musí mít tvoje babička vynikající vkus. Jde o kousek z loňské kolekce Giorgio Armani. Zato ta tvoje vestička už zažila lepší časy. Kdes ji splašil? V sekáči?“

Odmítla jsem přiznat, že mu to vlastně neskutečně slušelo. Perfektně vyžehlená bělostná košile mu obepínala vypracované ruce a ona černá, notně obnošená vestička zvýrazňovala jeho štíhlé tělo. Tmavě modré společenské kalhoty nenechávaly příliš prostoru pro představivost a černé polobotky dotvářely celý outfit. Nicméně bylo znát, že jednotlivé kousky oblečení nejsou nejnovější. Ať už na tom byl ale jeho šatník jakkoli, nic to neměnilo na faktu, že se mu během pár vteřin podařilo vytáhnout moji drzou stránku, co si nenechá nic líbit. A ta se na první den v práci opravdu nehodila.

„Daenerys vystrkuje drápky, to se mi líbí. Zajímalo by mě, kde holka jako ty sehnala prachy na kostýmek od Armaniho.“

Jak se opovažuje?

Odkud pocházelo moje oblečení bylo součástí mého příběhu, mého tajemství. Rozhodně jsem neměla v plánu svěřovat ho zrovna jemu. Vlastně nikomu.

„Mám ho z druhé ruky," zalhala jsem.

„Pokrytče!"

„Socko!"

Moje šedé oči zíraly do jeho safírově modrých a vyzývaly ho k odvetě. Jiskřila mezi námi nenávist, která se zdála být defaultním nastavením našeho vztahu. Měla jsem pocit, jako by nad námi vytvořila bouřkový mrak, který každou vteřinou hrozil výbojem blesku. Neuvědomila jsem si, jak blízko stojíme, dokud k nám nepřistoupil HR manažer, nevrazil dlaň mezi naše nosy, a mrak tak nerozehnal.

„Myslím, že jsem viděl dost," poznamenal, když ruku stáhl. Můj nový kolega vypadal, jako by si jeho přítomnosti všiml teprve teď. Z tváře se mu vytratila všechna barva. „Nadále chci sledovat pouze profesionální chování mezi dvěma kolegy! Takové nepřátelství na pracoviště nepatří. Počítej to jako druhý strike, Killiane. Nenuť mě dát ti další a sáhnout ti na osobní ohodnocení. A vy, slečno Elizabeth, se taky kroťte. Pro dnešek vám to projde bez striku, ale příště tak shovívavý nebudu." S tím se sebral a nechal nás tam jako zpráskané psy. Tiffany se za mnou tiše pochechtávala.

Věděla jsem, že dokážu být *ostřejší,* a měla jsem nepříjemné tušení, že to bude chtít pořádný herecký výkon, abych se v budoucnu podobných situací vyvarovala. Nemohla jsem si dovolit, aby mi vzali osobní ohodnocení. Ne teď a asi ani nikdy jindy. Když opadl prvotní šok a strach o mé odměny, pozastavila jsem se nad jedním detailem.

„Killian? To je zvláštní jméno," podívala jsem se opět na toho otravu.

„Přesně tak. Killian Jones k vašim službám, khaleesi," řekl pobaveně a uklonil se jako Lucy Gray v *Baladě o ptácích a hadech*.

To mě vytočilo do běla. *Chlapec chce očividně umřít dlouhou a bolestivou smrtí.* Naštěstí jsem věděla naprosto přesně, jak mu to vrátit.

„Jak tak na tebe koukám, říkám si, kde jsi nechal hák a oční linku. Nech mě hádat. Ráno tě zaskočil Rampelník a ukradl ti ho spolu s kosmetickou taštičkou. Budeš ho za to honit skrz říše, Hooku? Nebo se vzdáte pomsty a odplujete pryč z mého osobního prostoru do západu slunce, *kapitáne*?"

Kapitánu Hookovi ze seriálu *Once Upon a Time* jako by z oka vypadl. Pečlivě upravené černé vlasy, ostře řezané lícní kosti, černá náušnice v pravém uchu, strniště. Klasický hezounek s těma nejmodřejšíma očima, co jsem kdy měla šanci spatřit. Zjevně jsem ale udeřila hřebíček na hlavičku. Killian začal naštvaně zatínat čelist a ze zářivých očí mu sršely blesky.

„Hej, markeťáku! Koukej se vrátit do práce. Balit nové kolegyně můžeš ve volném čase," zavolal na něj jeden z editorů. Na dveřích kanceláře měl vyryté jméno Ian Wood.

„Tak zase někdy, Daenerys. Povinnost volá," zamával mi laškovně.

Poklusem doběhl do Woodovy kanceláře a zavřel za sebou. Bylo načase začít něco dělat. Věděla jsem, že se musím opravdu snažit, abych si tuhle práci udržela. Možná to nebyla moje práce snů, ale platila účty.

To dáš! S tím blbem se vypořádáš jako s těmi ostatními.

Musela jsem se nějak povzbudit. A rozptýlit. Když jsem totiž na okamžik neměla co dělat, hlavou se mi nesl jeho hlas.

Doufám, že na mě nebude mluvit moc často. Ten jeho irský přízvuk nebezpečně rozptyluje.

První týden jsem se od Tiffany učila, jak všechno zvládnout. Stačil mi jediný den, abych se utvrdila ve svém prvním dojmu. *S ní se rozhodně přátelit nebudu.* Patřila do sorty vyumělkovaných barbín, co ani nevynesou odpadky bez toho, aby si na obličej napatlaly make-up lopatou. Navíc se u mě její potřeba pomlouvat ostatní kolegy nesetkala s pochopením. Vypadala trochu zklamaně, když zjistila, že se s ní nehodlám místo práce vykecávat, takže jsme si ke konci týdne našly způsob, jak si nelézt vzájemně na nervy.

Naštěstí bylo několik následujících týdnů celkem klidných, takže jsem si mohla zvyknout na svůj nový život. Ze začátku mě to trochu vyvádělo z míry. Moje dny dřív nebyly nikdy klidné, spíš to byl samý chaos. Zabydlela jsem se v novém bytě, začala hledat taneční studio, které by mi vyhovovalo, a ani máma se mě od Silvestra nesnažila kontaktovat. Dokonce přestala posílat dárky, kterými si mě snažila udobřit. Cítila jsem se trochu osaměle. Víc než kdy dřív. O všechny přátele jsem přišla a s rodinou jsem nechtěla mít nic společného. Byla to moje volba a věděla jsem, že to bude těžké, ale i tak mi bylo chvílemi opravdu smutno. Killiana jsem od prvního dne nepotkala, až jsem začala uvažovat, jestli vůbec pracuje. Později jsem musela uznat, že ten klid měl vlastně něco do sebe. *Klidně by to takhle mohlo zůstat. Normální život bez větších dramat.* Pro mě zbožné přání.

Jak jsem předpokládala, drama na sebe nenechalo dlouho čekat. Koncem února se do nakladatelství

vřítila čtyřčlenná skupinka, postarala se mi o chvilkové rozptýlení a prakticky mi obrátila život vzhůru nohama. Pro upřesnění přes recepci proletěly jen dvě osoby. Druhý pár je jen útrpně následoval a raději se zastavil u našeho pultíku. Dívka přibližně mého věku s hnědými vlasy a nevýrazným blond ombre na konečcích a kabátem přehozeným přes ramena odhodlaně rázovala halou ke svému cíli, ať už byl jakýkoli. V závěsu za ní téměř běžel vysoký blonďák, který byl i s tváří staženou starostí velmi pohledný.

„Mohla bys zpomalit, sakra?! Lucy! Já na tebe mluvím. Nemyslím si, že je to dobrý nápad," volal za ní.

„Tohle jsme už probírali, Thomasi!" křikla na něj přes rameno a zastavila se. V tu chvíli jí kabát sklouzl z ramen přímo do Thomasových nastavených rukou. Lucy se k němu otočila čelem a teatrálně rozhodila rukama, levou zafixovanou v ortéze. „Už nemůžu dál sedět doma. Je mi fajn. Musím se zase věnovat škole a doktoři mě uschopnili. Možná nejsem ještě stoprocentně ve formě, ale to neznamená, že je špatný nápad vrátit se na stáž. Já ty kredity potřebuju!"

„Mohli bychom vymyslet něco jiného. Něco, co bys mohla dělat z domova, kde na tebe můžu dát pozor. Kate s tebou nebude moct být, když jste si každá vybrala jiné zaměření. Kdo mi dá vědět, kdyby se něco stalo?" snažil se argumentovat Thomas a obava v jeho hlase se ještě prohloubila.

„Já přece. A nic se nestane, Tome, věř mi trochu," řekla mu Lucy a pohladila ho něžně po tváři.

Zaraženě jsem ten výjev sledovala, ale jakmile se začali líbat, odvrátila jsem pohled na pár, co se opíral o recepci. Na obou bylo vidět, jak si oddechli. Ian Wood, jeden z našich nejlepších redaktorů, obrátil oči v sloup a otočil se k Lucy s Thomasem zády.

„Díky bohu, už jsem se bál, že to tu dneska bude jak na bitevním poli.“

„Nech toho!“ napomenula ho dívka s kudrnatými hnědými vlasy a plácla ho do ramene. „Navíc bys neměl dělat předčasné závěry. Možná to teď vypadá dobře, ale vsadila bych se, že se tu Adonis ještě párkrát objeví s nějakou trapnou výmluvou.“

„To ať ani nezkouší! Považoval bych to za prokrastinaci a potřebuju, aby psal. Jestli se tu neohlášeně zjeví, vysvětlím mu, co se stane, když tentokrát nedodrží deadline. Už i mně přijde, že to s tou ochranou přehání. Chápu, že to byl pro všechny traumatický zážitek, ale už jsou to dva měsíce a Lucy si vede dobře.“ Dívka po něm hodila zvláštní pohled. Jako by tuhle konverzaci už párkrát vedli a ona to teď nechtěla rozebírat. Ian se k ní naklonil a políbil ji. „Vyzvednu tě na oběd, zlato,“ odrazil se od pultu a vydal se k usmířenému páru.

Všimla jsem si markantního rozdílu v tom, jak Ian vyslovil láskyplně *zlato*, a tím, jak to slovo používal Killian. Posměšně. Bylo jedno, že jsem ho už týdny neviděla. Měla jsem to v paměti, jako by se to stalo včera. Vadilo mi, že mě dokázal tak rychle vykolejit. Jako by na mě měl v hlavě nějaký tajný návod, věděl, které tlačítko zmáčknout, aby mě vytočil. Nejvíc mě na tom ale štvalo, že jsem naši první a jedinou interakci nedokázala dostat z hlavy.

„Ahoj, já jsem Kate Evansová,“ vytrhla mě ze zamyšlení dívka a podala mi ruku. „Ještě se neznáme. Když jsme tu byly se ségrou v listopadu před zkouškovým naposled, seděla tu s Tiff jiná slečna.“

„Elizabeth Swanová, nastoupila jsem v lednu. Ráda tě poznávám.“

Usmála jsem se na ni a potřásla si s ní. Zaujatě mě skenovala vřelýma zelenohnědýma očima. Byla

za dlouhou dobu první člověk, u kterého mi přišel zájem o mou osobu upřímný.

„Tvoji rodiče museli být velcí fanoušci *Pirátů z Karibiku*, co?“ uculila se Kate.

„To ani ne,“ řekla jsem trochu v rozpacích. Když jsem si nechala změnit jméno, tohle spojení mě opravdu nenapadlo.

„Omlouvám se za to divadlo,“ kývla k těm třem. „Ségra už trochu šílí z Thomasovy přehnané starostlivosti. Mezi svátky došlo k takovému nešťastnému incidentu a pořád nás to trochu ovlivňuje. Jsem si jistá, že na důkladnější vysvětlení budeme mít čas někdy jindy,“ mrkla na mě a nepatrně trhla hlavou k Tiffany, která celou dobu stála u kopírky a dělala, že ji to ani trochu nezajímá.

„V pohodě,“ ujistila jsem ji, „já jsem na hádky a drama celkem zvyklá.“

Nedivila jsem se, že to nechce probírat před největší kancelářskou drbnou. Spíš mě zarazilo, že to chce probírat se mnou. V tu chvíli prošel dveřmi Killian a zkazil mi náladu.

„Zdravím, Daenerys, vidím, že sis konečně oblíkla něco vhodnějšího,“ poznamenal, aniž by se zastavil. „Čau kluci, jsem rád, že jste tu oba. Musíme probrat eventy ke žhavé novince z pera Thomase Harrise,“ přesunul svou pozornost k trojici, co stále postávala v hale, ale Lucy úspěšně ignoroval.

Uklidnilo mě, že se nechová jako debil jen ke mně, ale i k ostatním ženám. Pak mi ale vyrazil dech, když k hloučku došel a srdečně ji objal. Nedokázala jsem to pochopit. Jeho poznámka se mi znovu přehrála v hlavě. Podívala jsem se na sebe a konstatovala, že vypadám pořád stejně dobře jako ráno. Oblékla jsem si bílé společenské kalhoty a černý svetr bez levého

rukávu. Vlasy jsem si spletla do volného copu a přehodila si ho přes nahé rameno.

„Vy spolu máte nějaký problém?“ zeptala se šokovaně Kate a podívala se na kluky, kteří zabředli do náruživé konverzace. Lucy nám opatrně zamávala, využila Thomasovy nepozornosti a vytratila se do útrob kanceláří.

„S Hookem? Neřekla bych zrovna problém, jen mezi námi panuje vzájemná nevraživost. Ani nevím proč,“ pokrčila jsem rameny a založila si ruce na prsou.

„Tomu se mi nechce věřit. Ian ho zná od dětství. Co jsem měla možnost poznat ho mimo práci, zjistila jsem, že je to jeden z nejvřelejších lidí, co znám.“

Můj zmatený výraz mluvil za mě. *Killian a vřelý člověk? V jakém vesmíru?* Rychle jsem si ale připomněla, že ho vlastně doopravdy neznám, a nechala si prostor pro pochybnost. Obě jsme se s Kate odmlčely a stočily svou pozornost k trojici.

„Uznej alespoň, že když jsou takhle spolu, je to jako sraz řeckých bohů,“ nadhodila Kate a zamilovaně se dívala převážně na Iana.

Nemohla jsem s klidným svědomím nesouhlasit. Všichni tři muži byli atraktivní a já se zamyslela na tím, jaká je asi procentuální pravděpodobnost, že se v jedné firmě sejde tolik hezkých exemplářů. Odmítala jsem ale nahlas přiznat, že má Kate pravdu, a jen lehce kývla na souhlas.

„No nic, musím jít něco dělat. Ty kredity se samy nenahrabou,“ odtrhla od nich pohled, usmála se na mě a vyrazila k Ianovi. Políbila ho na tvář, pozdravila se s Killianem a zapadla do kanclu dalšího editora. Pánové se hned nato vydali do Ianovy kanceláře, aby pokračovali ve své debatě ve větším soukromí. Já se

taky vrátila k práci a na pár hodin na celou událost zapomněla.

„Užila sis výhled, khaleesi?“ zaslechla jsem a zvedla hlavu od počítače. Killian stál přede mnou opřený lokty o recepční pult a hloupě se na mě zubil.

„Nevím, o čem to mluvíš, Hooku,“ zapírala jsem.

„Moc dobře jsem si všiml, jak jste nás s Kate okukovaly. O tom, na koho se dívala ona, se ani nemusíme bavit. Zato ty? Dle mého skromného názoru jsem větší fešák než Thomas, takže jsem si udělal docela jasnou představu.“

Líbilo se mi, když byli muži sebevědomí, ale z tohohle se mi dělalo zle. Nechtěla jsem mu dát najevo, jak na mě působí. Nasadila jsem svůj nejlepší výraz naprostého nezájmu, ale v tom ostatním jsem opět kolosálně selhala.

„Tvoje ego by neuvezla ani Jolly Roger. Pokud je mi známo, zrak je jedním ze základních smyslů, a to, kam ho namířím, není podmíněno krásou objektu. Navíc zrovna *ty* se nemůžeš s Thomasem srovnávat. Na stupnici, kde desítka je nejhezčí, jsi oproti jeho devítce tak pětka.“

Ta drobná lež na závěr mi ze rtů sklouzla až příliš snadno. Vnitřně jsem si do něj chtěla rýpnout. Vyprovokovat ho. Uspěla jsem. Pobavený výraz z jeho obličeje zmizel. Natáhl se přes pult a ukázal na mě výhružně prstem.

„To odvoláš, Daenerys!“ zavrčel.

Zadržela jsem na okamžik dech. Měla jsem pocit, že se náhle dívám na jiného Killiana, tak jako ten první den. Jen tentokrát to bylo o dost silnější. Vlasy mu

spadly do očí, které se nebezpečně leskly. Hlas mu zhrubl a irský přízvuk byl patrnější. V tu chvíli vypadal jako temná verze seriálového kapitána Hooka. Tělo mě zradilo. Srdce mi začalo divoce bít a mezi stehny jsem pocítila známou touhu. *Bůh ví, že temný Hook je moje slabina.* Snažila jsem se ale nedat na sobě nic znát. Byla jsem vděčná, že se Tiffany rozhodla ten den odejít dřív.

„Přinuť mě," zašeptala jsem vyzývavě.

Bezva, Angel, teď jsi to vylepšila!

„Eliz, máš chvilku?" zavolala na mě Kate z chodby.

Oba jsme bleskově otočili hlavy jejím směrem. Ulevilo se mi, protože pohled, který jsme si vzájemně věnovali, byl každou vteřinou intenzivnější.

„Když dovolíš, mám práci," řekla jsem daleko vyrovnanějším hlasem.

Narovnal se a bylo na něm vidět, jak neochotně naši rozmíšku nechává být. Sledoval mě po celou dobu, kdy jsem přecházela ke Kate. Cítila jsem jeho pohled mezi lopatkami, jako by se mi tam snažil vypálit díru.

„Vypadalo to, že potřebuješ zachránit," řekla mi, když se opřela o kuchyňskou linku se založenýma rukama na hrudi.

„Díky, ale vlastně to nebylo třeba. Zvládla bych to."

Nikdy by mě nenapadlo, že by mi jen chtěla pomoct z nešikovné situace. Potřebovala jsem trochu zklidnit bušící srdce, natáhla jsem se do skříňky pro hrníček na latté a strčila ho pod kávovar. Kate na mě koukala a zjevně se mě snažila odhadnout.

„Chápu, jsi stejná jako Lucy. Působíš drsně a nepřístupně, ale vsadím se, že uvnitř jsi stejně sladká a jemná jako marshmallow," usmála se.

Dívala jsem se na ni s kamenným výrazem. Nebyla úplně vedle, ale nebylo to tak jednoduché. Po největ-

ším debaklu mého života mi zůstal jediný člověk, který doopravdy věděl, jaká jsem, a protože jsem se velmi tvrdě naučila, jak bolí zrada od někoho blízkého, vystavěla jsem si kolem sebe – hlavně svého srdce – vysoké zdi. Když jsem se ale dívala na Kate, něco mě nutilo dát jí šanci. *Kamarádka by mi přišla vhod.*

„Říkala jsi, že se mezi svátky stal nějaký incident?" nadhodila jsem a zvolila si na kávovaru oblíbenou kávu. Chtěla jsem odvést pozornost od sebe a zároveň ukázat zájem.

Kate si zhluboka povzdechla, trochu se uvolnila a kývla.

„Nevím, jestli jsi to postřehla, ale bylo to snad ve všech zprávách, takže to není nic tajného. Lucy mezi svátky unesl její bývalý, Matt. Thomas z toho byl úplně v prdeli. Začátek jejich vztahu nebyl úplně jednoduchý. V jednu chvíli se dokonce rozešli, a to s Mattem se stalo příliš krátkou dobu po tom, co se dali zase neoficiálně dohromady."

Na okamžik se odmlčela, když jsem si začala míchat kafe, a dala si vařit vlastní.

„Thomas byl náš učitel klasické literatury, takže spolu nemohli veřejně být, aniž by jednoho, nebo rovnou oba, nevyhodili z univerzity. Když se potvrdilo, že ji unesl Matt, a policie měla podezření, kde by ji mohl držet, Tom neváhal ani vteřinu a rozjel se za ní. Zachránil ji, ale ten hajzl stihl nadělat spoustu škody. Zlomil Lucy zápěstí kladivem a pak... No, nebylo to hezké. Dva dny byla v kómatu. Všechny nás to vyděsilo k smrti a Tomovi to svým způsobem otevřelo oči. Když se vzbudila, nabídl jí, ať se k němu nastěhuje, rezignoval ze své funkce na univerzitě a rozhodl se plně věnovat psaní. Bezmezně ji miluje a nechce o ni přijít. Kvůli ničemu."

Neměla jsem slov. Něco takového jsem rozhodně nečekala a vůbec jsem se nedivila, že se Thomas choval tak ochranitelsky. Kate vzhlédla od kávovaru, a když viděla můj šokovaný výraz, usmála se a pokusila se tak zaplašit smutek, který ji při vyprávění očividně pohltil.

„Všichni se na to snažíme zapomenout, ale bude to chtít čas. Jsem ráda, že mám tolik věcí, co můžu dělat, abych na to tak moc nemyslela. Škola je náročná a chodit sem v rámci praktické části je něco, v co jsem ani nedoufala, že se nám poštěstí. Ve volnu pracuju v kavárně. Platí to účty a hrozně mě to baví. Čas, který mi zbývá, a že ho není moc, pak věnuju Ianovi a naší partě. Zatím to funguje," opatrně se usmála.

Zmohla jsem se jenom na kývnutí.

„Kdyby ti Killian dělal problémy, dej vědět. Kluci si ho vezmou do parády," mrkla na mě a poplácala mě po rameni. Naše konverzace byla touhle změnou tématu zjevně u konce. S hrnkem v ruce Kate vyrazila z kuchyňky. Matně jsem si vybavila, že mi Linnet o Luciině únosu určitě něco říkala. Přece jen šlo o univerzitní drama. V tu dobu jsem moc nevnímala svět kolem sebe, takže bych si nikdy sama nespojila dvě a dvě. Zpětně jsem musela uznat, že to byla strašná situace. Ještě jsem tam chvíli zůstala, než jsem se vrátila na recepci. Nechtěla jsem na něj narazit, kdyby tam náhodou ještě čekal. Moje obava byla ale naprosto zbytečná a zpětně jsem si připadala jako kráva.

Proč by na mě asi tak čekal?

Zbytek pracovní doby proběhl bez skandálních situací. Po páté jsem se sebrala a spěchala domů. Pustila

jsem si do sluchátek svůj taneční playlist a těšila se, až ze sebe shodím napětí. Za dveřmi bytu jsem hodila kabelku do kouta a za chůze se svlékla z pracovního oblečení. V ložnici jsem si natáhla oblíbenou sportovní podprsenku, volné tepláky a rozpustila si vlasy. Obula jsem si tenisky, co jsem používala na trénink, a přesunula se do obýváku, mé nejoblíbenější místnosti celého bytu. Napojila jsem telefon na stereo a s ovladačem v ruce se postavila před vysoká zrcadla, která pokrývala většinu jedné stěny od podlahy po strop. Zmáčkla jsem pár čudlíků a z reproduktorů se ozvaly první tóny písničky *Lights Down Low*, kterou jsem nastavila do smyčky.

Zpočátku jsem nechala rytmus proudit tělem a jen se vlnila. S dalším opakováním písničky jsem se zaposlouchala do textu a začala smyslně tančit. Hlavou mi bleskly myšlenky na Killiana. Na jeho temnou stránku, kterou mi dneska poodhalil. Tušila jsem, že jeho temnota je jiného rázu – vzrušujícího rázu. Nebezpečně mě to k němu přitahovalo. Chtěla jsem, aby mě jako v té písni zatahal za vlasy. Aby mě plácl přes zadek. Aby dělal víc než to. Nenáviděla jsem se za takové myšlenky. Nenáviděla jsem jeho, že je ve mně vyvolal! Veškerou svou frustraci jsem promítla do tance.

Nevytvářela jsem choreografii. Kombinovala jsem různé prvky, jak se hodily do rytmu, ale hudba jela stále dokola. Bylo mi jedno, že by to na pódiu nedávalo smysl. Potřebovala jsem vytancovat všechny pocity, které ve mně Killian probouzel. Po chvíli jsem už prakticky ojížděla podlahu. Zamyslela jsem se, jak by asi reagoval, kdyby mě teď viděl. Jestli by mě zvedl ze země, opřel o jídelní stůl a tvrdě mě…

Prober se, Angel!

Měla jsem chuť vlepit si facku. Zastavila jsem se na kolenou a sedla si na paty. Vysílená a zadýchaná jsem koukala na svůj odraz v zrcadle. Pot ze mě doslova kapal. Posledních pár měsíců jsem už netancovala tak často a vyšla jsem ze cviku. Byla jsem na sebe naštvaná. Že jsem si ho nechala zalézt pod kůži. Že jsem nechala emoce převzít kontrolu. A hlavně že jsem dovolila, aby mi jeden výmol na životní cestě zabránil věnovat se pravidelně tomu, co miluju nejvíc. *On to byl tedy spíš takový sráz mířící do propasti než nějaký drobný výmol, ale i tak.*

Vypnula jsem stereo a šla si raději dát sprchu. Chtěla jsem se zchladit. V koupelně jsem odhodila všechno oblečení na podlahu a pustila studenou na maximum. Rychle jsem překonala prvotní šok a stoupla si pod vodu. Tělo mi ale stále pulzovalo horkem a zdálo se, že to jen sprcha nespraví. Frustrovaně jsem vydechla, přenastavila vodu na vlažnou, natáhla se zpoza závěsu na poličku vedle sprchového koutu a sáhla po svém oblíbeném vibrátoru, který jsem používala výhradně ve sprše. Tenhle realistický *drobeček* byl jednou z prvních hraček, co jsem si kdy koupila, a byly to velmi dobře investované peníze. Přitlačila jsem ho přísavkou ke kachličkám, opřela se dlaněmi o druhou stranu koutu a připravila se na první příraz. Dneska nebyl čas na jemné a pomalé budování, na něžné pohyby a dlouhotrvající prožitek. Potřebovala jsem to rychle a co nejtvrději to sama zvládnu.

Pohnula jsem svižně boky a odtlačila se u toho od dlaní. Vibrátor do mě zajel až na doraz. Špička drsně narazila do mého citlivého místa, až mi ujelo vyjeknutí. Protáhla jsem ruku mezi nohama a na pár kliknutí nastavila nejsilnější vibrace a nejrychlejší přirážecí funkci. Razance hračky mě ohromila, i když

jsem ji čekala. Znovu jsem se opřela oběma rukama a se zavřenýma očima jí vycházela vstříc. Žalud s každým přiražením trefoval střed terče, až se potěšení začínalo měnit v bolest. Kousla jsem se do rtu, abych ten pocit ještě umocnila. Tenhle druh bolesti jsem milovala. Ten pocit, když se vaše tělo naplní nekončící rozkoší. Když si myslíte, že už to nemůže být lepší, ale náhle vás zaplaví zvláštní druh agónie. Nervová zakončení jsou přehlcená vjemy a vy nevíte, jestli vás ta bolest pohltí, nebo vystřelí do nebe, kde vzplanete jako Ikarus. V podbřišku mi hořelo, jako bych se opravdu měla samovznítit. Po chvíli, která mému tělu připadala jako věčnost, jsem se sesypala jako domeček z karet. Projel mnou tak silný orgasmus, až se mi podlomila kolena, dlaně mi podklouzly a já skončila na podlaze sprchového koutu.

Snažila jsem se popadnout dech a kůže se mi konečně začala ochlazovat. Než jsem sebrala dostatek síly, abych se zvedla ze studených kachliček, drkotala jsem zimou zuby. Otočila jsem kohoutek na ještě teplejší vodu, odlepila a vypnula vibrátor a pořádně se umyla. I když jsem se cítila uspokojeně, jedna věc mě ale pořád stejně vytáčela. Po celou dobu se mi totiž za zavřenými víčky objevoval dobře známý safírový pohled.

„Takže tys nade mnou fantazírovala už takhle brzo? Cítím se poctěn," usmíval se poťouchle Killian a založil si ruce na hrudi.

„Nemohl by sis takové poznámky odpustit? Doufala jsem, že budeš mluvit jen v příhodných okamžicích!" vztekala se trochu Eliz.

„Tohle ale byl příhodný okamžik, khaleesi. Každý den se nedozvím, že jsi mě chtěla už tenkrát. Kdybys zavolala, mohli jsme na to vlítnout daleko dřív," zavrněl a natáhl se k jejímu uchu, aby jí něco pošeptal.

Elizabeth se začervenala a přejela si jazykem přes rty. Lucy protočila oči v sloup, odložila notes stranou a šla si udělat čaj.

„Bože, na co jsem to vlastně kývla?" ptala se sama sebe, když se z pracovny ozvaly podezřelé mlaskavé zvuky.

2. KAPITOLA

BŘEZEN A DUBEN 2023

Angel Elizabeth

Třetí měsíc roku a zároveň třetí měsíc mé naprosté nezávislosti pořádně zkoušel moji trpělivost.

Doufala jsem, že se mi podaří dostat do nějaké taneční skupiny, ale ukázalo se to jako nemožný úkol. Všude bylo plno a seznam čekatelů byl delší než Temže. Chyběly mi tréninky v kolektivu, soutěže i vystupování na různých akcích. Abych si vynahradila alespoň jeden z bodů, hledala jsem taneční studia, co nabízela různé taneční lekce. S tím jsem nakonec taky sekla. Buď byly hodiny mimo moje finanční možnosti, studio se nacházelo v místě, kam bych nešla ani za světla, natož večer po práci, nebo byla hodina natolik nudná, že jsem si začala přidávat vlastní složitější prvky, což se nesetkalo s kladným přijetím. Celé to bylo frustrující. Musela jsem si vystačit s domácím parketem a doufat, že se najde volné místo v nějaké taneční skupině a budou chtít zrovna mě.

Kate se, z mě nepochopitelného důvodu, rozhodla se mnou skamarádit. Ve dnech, kdy byla s Lucy na stáži, mi přistál na stole kelímek s kávou se vzkazem: „Kate chce, abys mě vypila." Většinou se pak stavila

během dne na pokec. Neustále se mě snažila přemluvit, abych za ní přišla do kavárny, kde pracovala. Chtěla mě ohromit nějakou novou kombinací, co vymyslela. Po jedné obzvlášť dlouhé přednášce o ochucených sirupech jsem na její pozvání kývla a doufala, že se jí tak trochu zbavím. Byla jsem ráda za její společnost, ale pořád jsem se snažila držet si jakýs takýs odstup. Jenže Kate byla neodbytná. Pokaždé se mě snažila zaplést do rozhovoru, když čekala na Iana, a mimo práci byla ještě odhodlanější. Svým způsobem jsem jí začínala přicházet na chuť. Její pozitivní nálada mě vždycky dostala. V kavárně se jí dokonce podařilo rozesmát mě tak, až mi káva vylétla nosem. *Už nikdy to nechci zažít znovu!* Když se začala zajímat o mou minulost, nemohla jsem jí říct pravdu. Místo toho jsem jí vyprávěla příběh, který byl mou novou identitou…

Pohádku o dívce bez rodiny, která musela odejít z vysoké a začít vydělávat. Dívce, která vyměnila své velké sny za peníze na jídlo a bydlení. Minimálně v dohledné době. Jako cvičený lhář jsem se držela základní pravdy a vystavěla příběh, který každý zbaštil i s navijákem.

Většina lidí po mé poznámce o tom, že nemám žádnou rodinu, ztratila zájem a dělala, že to není tak tragické, jak se může zdát. Nestarali se. Nevyptávali se. Můj život jim byl ukradený. Kate ale byla jiná. Mohla jsem tušit, že bude chtít znát detaily. Zjistit, co se stalo. Její otázky jsem ale odmávla s tím, že o tom nechci mluvit. Objala mě, hladila po zádech a šeptala slova útěchy a soucitu.

Nestála jsem o to. Odejít od rodiny byla moje volba. Postavit se na vlastní nohy byla moje volba. Že mě papá Bernard kompletně odstřihl a snažil se mě legálně vydědit, to už byla jiná věc. Jeho zradu jsem obrečela

a nechala v Croftu. Ale to Kate nemohla vědět. Nikdo to nemohl vědět. Moje nová identita pro mě byla bezpečným místem, o které jsem odmítala přijít.

Během našeho objímání mi v kapse zavibroval telefon. Napřed jsem jásala, že jsem vysvobozená z nepříjemné situace. Vzápětí se mi ale vrátila otrávená nálada.

> Neznámé číslo: Promiň, že jsem se tak dlouho neozvala. Táta zjistil, že jsem s tebou v kontaktu, a začal kontrolovat odchozí hovory. Sehnala jsem si tohle číslo, abychom si mohly dál psát. Vím, že jsi nám stále neodpustila a že to bude ještě nějakou dobu trvat. Ale já se nevzdám. Croftovi se nevzdávají! Brzy ti zase pošlu nějaký balíček. Tvoje kamarádka mi poslala tvoji novou adresu. Chybíš mi, baronesko. Máma

Když se neozývala, tajně jsem doufala, že už s ní nebudu muset mluvit. Ale teď to vypadalo, že za jejím mlčením stál papá a jeho tvrdohlavá povaha. Neměla jsem náladu jí odpovídat, ale číslo jsem si uložila. Byla jsem trochu naštvaná, že jí Lin, moje nejlepší kamarádka a jediné spojení s mým minulým životem, dala moji adresu, ale když už jsem s ní nebydlela na koleji, bylo mi jasné, že mi nechce dělat kurýra. Nové pinknutí telefonu mi oznámilo další příchozí smsku.

> Máma 2: Nemohla bych tě přijet navštívit? Příští měsíc máme v Londýně nějaké pochůzky, tak jsem si říkala, že bych tě ráda viděla.

Něco takového jsem musela zarazit hned v zárodku. Nezbývalo mi nic jiného než odepsat.

Angel: NEJEZDI! Nechci tě v blízkosti mého nového života. Už to prostě pochop!

Máma 2: Brzdi, mladá dámo! Pořád jsem tvoje matka. Jemnější tón bych ocenila. Ale jsem ráda, že jsi vůbec odpověděla. Třeba časem změníš názor.

Poslední zprávu jsem nechala bez odpovědi. Omluvila jsem se Kate a vyrazila domů. Ve sluchátkách mi hrála *Shake it Out* od Florence. Vybavila jsem si, jak jsem na ni tančila snad hodinu, když jsem zjistila pravdu o tom, jak moc mě moji rodiče zradili. Pomohla mi utřídit si myšlenky a rozhodnout se, jakou cestou se chci dát. Čím chci v životě být a kým se musím stát, aby se mi to podařilo. Po tváři mi stekla osamocená slza. Setřela jsem ji, rozhlédla se po Piccadilly Circus a rozešla se do rytmu.

Duben nebyl o nic lepší. Všichni se pilně připravovali na londýnský knižní veletrh, který se konal koncem měsíce. Hook byl v kanceláři každý den a chodil za marketingovou ředitelkou jako pejsek, což jsem mu samozřejmě neopomenula říct. Většina našich setkání se neobešla bez uštěpačné poznámky. Bylo by to možná na samotnou knihu, kdybych je měla vyjmenovat všechny. Některé z nich byly docela nápadité. Bohužel ne všechny byly moje:

„Uhni, jednoručko," strčila jsem do něj v kuchyňce.

„Budu to považovat za kompliment. Byla bys překvapená, jaké věci dokážu jen s jednou rukou," mrkl na mě a laškovně mi zamával.

Už mu tak nikdy neřeknu…

„Před hodinou jsem ti poslal e-mail, a ještě nedostal odpověď. Mohla bys ty materiály okamžitě poslat do tiskárny a nechat vyrobit bannery, khaleesi?! Podrobné instrukce jsou v druhém souboru," řekl mi podrážděně.

„Tvůj e-mail jsem viděla, ale mám i jinou práci než ti dělat prvního důstojníka," odsekla jsem. Nebyla jsem jeho osobní asistentka, abych se od něj nechala jen tak komandovat.

„Gloria to chce mít zařízený okamžitě! Neštvi mě, khaleesi."

„Kdybys tu nestál a neotravoval mě, věděl bys, že jsem jí už dávno poslala potvrzení z tiskárny. Udělej službu nám všem a dej si rum. To tě zklidní."

Nadechoval se k odpovědi, když kolem nás prošla Gloria a zavolala na něj. „Killiane, pojď se mnou, máme ještě bambilión práce!"

„Kde je cukr?!" křičel Killian z kuchyňky.

„Ve skříňce, jako vždy. Myslela jsem, že ctihodný kapitán zná své plavidlo jako vlastní boty," rýpla jsem si, když jsem za ním došla a cukr mu podala.

„A já si zase myslel, že asistenti mají *pomáhat*, ne schovávat věci a dělat tak z lidí pitomce, Daenerys."

„Královny z nikoho pitomce dělat nemusejí. Jen počkáme, až se najde nějaký pirát a udělá to za nás," mrkla jsem na něj a odkráčela.

Jedna situace ale vystupovala nad všechny ostatní a upřímně si pořádně zahrála s mojí hlavou. Zbýval den do začátku veletrhu. Věděla jsem, že v kanceláři bude ráno velký shon, takže jsem schválně přišla už před šestou. Měla jsem tak dostatek času, než se začnou trousit první kolegové. Chtěla jsem si všechno připravit, abych pak mohla být plně k dispozici. Za těch pár měsíců mi totiž došlo, že označení *recepční* nebo *asistentka* je jen fancy přebal pro *holku pro všechno*.

Vzbudila jsem se s opravdu dobrou náladou. Do sluchátek mi hrála jedna pecka za druhou a já se pohupovala do rytmu už cestou do práce. V kanclu jsem to rozjela naplno. Odložila jsem batoh na židli, sundala si bundu a strčila mobil do kapsy červených volných společenských kalhot. Děkovala jsem prozřetelnosti, že zasáhla při výběru bot. Vzala jsem si své oblíbené kotníčkové kozačky na vysokém klínku, ve kterých jsem odtančila nejednu taneční akci.

Vyrazila jsem na každodenní ranní kontrolu zasedaček a playlist mi nabídl jednu z mých nejoblíbenějších písniček. Svižným krokem jsem dotančila k nástěnnému zrcadlu a při prvních slovech *Me too* od Meghan Trainor jsem rozepla knoflíček černého saka. Odhalila jsem tak upnutý černý crop top s krajkovým okrajem. Zatvářila jsem se překvapeně a dloubla se do hrudi. Chytila jsem se za zlatý řetízek s hadem stočeným do symbolu nekonečna a mrkla sama na sebe. Pohodila jsem hlavou, až mi vlasy, které, aby nepadaly do obličeje, držely na spáncích zapletenými copánky, zavlály kolem ramen, a pokračovala jsem do hloubi nakladatelství.

Když jsem připravila zasedačky na první schůzky, přitančila jsem do kuchyňky a počkala u otevřené myčky, až začne další písnička z náhodného výběru.

Nemohla přijít lepší. *Put You Down* od Kaleen pro mě vždy byla smyslnou písní a skvěle se hodila k úklidu. Jednoduše jsem se kompletně uvolnila.

Začala jsem vyndávat hrnky a skleničky z horního patra a rozpohybovala u toho boky. Spolu s narůstajícím rytmem se přidal k pohybu i hrudník, zatímco ruce dál uklízely. Zpěvačka právě začala zpívat *„I'm gonna put you down"*, když jsem se poprvé ohnula ke spodnímu patru myčky a vyndávala talíře. Neslyšně jsem si zpívala spolu s ní. Představila jsem si, že nejsem v práci, ale na pódiu, kde na mě koukají desítky lidí. Vyskládala jsem poslední kousky nádobí na linku a nechala myčku myčkou.

Pomaličku jsem došla do dřepu zády k lince a pohledem fixovala neexistujícího diváka. Klesla jsem na kolena a roztáhla nohy. *Díky bohu, že tu uklízečky každý večer vytírají.* Přejela jsem si dlaněmi přes obličej do vlasů a vedla ruce podél copů zezadu po krku, dopředu na klíční kosti a přes prsa a břicho na stehna. Hravě jsem mrkla na zeď, opřela se dlaněmi o podlahu a rychlým pohybem vyskočila na nohy. Zbytek těla jsem zvedala pomaleji, s levou rukou ukazující do *davu*. S finálními tóny jsem dlaň otočila k sobě, ruku stáhla a levou nohou vypočítaným pohybem zavřela dvířka myčky.

Byla jsem zadýchaná, ale usmívala jsem se od ucha k uchu. Moji radost musel narušit ON. Z opojení mě vyrušil zvuk pomalého potlesku. Vyděšeně jsem otočila hlavu doleva a spatřila ho, jak se opírá ramenem o otevřené dveře. Přestal tleskat a založil si ruce do kapes černých džínů. Vyndala jsem si sluchátka z uší a schovala je do kapsy.

„Co tady děláš, Hooku?" zeptala jsem se nabroušeně. Bylo mi jasné, že mě viděl. Jen jsem nevěděla, jak dlouho tam vlastně stál.